

opmærksom paa, at denne Sag havde faaet en meget grundig Behandling i begge Standerforsamlingerne, og at navnlig et af Medlemmerne i den Committee, som afgav Betænkning, og som netop paa det Kraftigste anbefalede, at Standerforsamlingen skulde gaae ind med en Petition om, at det maatte tilledes Sagførere at møde i private Sager — var en af Landets meest anseete Jurister. Forøvrigt kan jeg ikke nægte, at alle de Indvendinger, som fremkom imod mit Forslag, har bragt mig til den Overbevisning, at det havde været rigtigere, som jeg ogsaa tidligere har yttret, at den provisoriske Anordning, som ophævede Overpolitieretterne paa Landet, ikke var udfømt, men at man havde ventet, indtil den hele Retspleie var bleven omordnet saaledes som Grundloven byder. Naar den høitærede Landssthingsmand for Kjøbenhavn har yttret, at det var en uheldig Stilling for Dommerne, naar den ene Part mødte ved Sagførere, den anden derimod ikke, og at der da vilde opstaae en større Mistanke hos den Part, hvem Dommeren ikke skulde vejlede, troer jeg, at man ligesaagodt kan vende dette Argument om og sige, at naar Dommeren kun har den ene Paris Sag at føre, da kan han føre den med langt større Upartiffhed og vejlede denne Part med en langt større Upartiffhed, end naar han skal vejlede begge Parter i Sagen. Det er desuden heller ikke noget Abnormt i vor Lovgivning, at Dommeren vejleder den ene Part, fordi den anden Part møder ved Sagfører. Efter Frd. af 6te August 1824 kan jo, skjøndt disse smaa Gjældsager, som der omtales, behandles som Politifager, hvilken af Parterne, der vil, møde ved Sagfører, og den, som ikke møder ved Sagfører, ham skal jo da Dommeren ex officio vejlede. Naar den samme høitærede Taler ogsaa har gjort opmærksom paa, at det vilde være ubilligt, at det Offentlige ikke skulde kunne besidde En, der er tiltalt ved Politieretten, en Defensor, da maa jeg derved bemærke, at jeg ikke kjender noget Exempel, hvor der i nogen offentlig Politifag er bleven beskiftet en Tiltalt en Defensor, og jeg troer virkelig, at det er meget sjældent, at det skeer; det er kun undtagelsesviis. Forresten vilde der dog vel heller

ikke være Noget imod, hvis det fandtes rigtigt, at der beskiftedes en Defensor, at der da beskiftedes en Defensor af det Offentlige i saadanne extraordinære Tilfælde; men, som sagt, jeg troer, at det hører til Sjældenhederne.

Formanden: Jeg skal tillade mig at gjentage den Henstilling, jeg gjorde for nogle Diebliske siden.

Orsted: Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at det vistnok har været under Dmtale ved den anden Behandling, at naar en saadan Bestemmelse, som den om Procuratorers Møde, skulde finde Sted med Hensyn til de Retter, som den Tid vare under Omhandling, burde de ogsaa finde Sted ved Criminals og Politieretten og ved Brandcommissionen i Kjøbenhavn. Men der var ikke stillet noget Forslag i denne Henseende; det er kun yttret af Enkelte; Sagen har derpaa indviklet sig saaledes, at man er gaaet videre og videre i at behandle Gjenstande, som vare udenfor det oprindelige Udkaft. Jeg er iøvrigt med den høitagede Justitsminister og Flere, som have udtalt sig i Sagen, enig i, at man snarere maatte gaae ind paa det, der er Gjenstand for det omhandlede Forslag, end paa at ophæve Bestemmelsen om summa appellabilis. Kun mener jeg, at Sagen behøvede en modnere og omstændeligere Drøftelse end den, det har været muligt at give den efter det Standpunkt, hvorpaa Sagen stod paa den Tid, da et saadant Forslag kom frem.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning over de enkelte Endringsforslag, hvorved

1) At istedetfor § 8, der bortfalder, optages en ny § 1, saalydende:

„I Kjøbenhavns Criminals og Politieret og i alle andre Politieretter, saavel som for Kjøbenhavns Brandcommission og samtlige øvrige Brandretter, ere Parterne berettigede til, estersom Sagerne ere offentlige eller private, at møde med eller ved Sagførere, dog at disse ikke overvære Forhørerne i de offentlige eller Forligsmæglingen i de private Sager, uden forsaavidt Lovgivningen i Almindelighed hjemler